

[Pitzner.]

Hr. Stauning —, at det er en levedygtig Bank, det drejer sig om, en Bank, som er glimrende organiseret, som er glimrende indarbejdet hele Verden over, og som, hvis den kommer til at arbejde videre paa samme Basis som nu, har en absolut stor Indtjeningsevne, en Indtjeningsevne, som givet er en hel Del værd; den er noget værd for dem, der eventuelt kommer til at skyde Kapital ind, og den er ogsaa gavnlig for Staten, idet den bevirker, at denne Bank har en Værdi udover det, der i øvrigt fremgaar af Tallene.

Jeg vil haabe, jeg vil til det yderste haabe, at der maa forsøges med en Rekonstruktion, at Banken maa blive ved med at være den danske Landmandsbank, rekonstrueret, men uden at skulle have nyt Navn. Jeg ser saaledes paa det, at alene det at tilføje noget til Navnet vil for dens af mig lige omtalte verdensomfattende Organisation betyde uhyre meget; det skal først indarbejdes, det skal først forklares, hvorfor denne Ændring nu er sket, og hvad Forholdet nu er o. s. v., o. s. v. Jeg tror, det vil være til stor Skade.

Derfor vil jeg personlig, idet jeg nu slutter, udtale Ønsket om, at Landmandsbanken kan blive rekonstrueret paa den bestaaende Basis paa en saadan Maade, at den kan fyldestgøre de Krav, Erhvervslivet med Rette kan stille til den, og saaledes, at vi med denne Sags Behandling her i Rigsdagen er færdige med at behandle Landmandsbanken.

Zahle: Inden jeg gaar over til nogle rent saglige Bemærkninger angaaende det foreliggende Forslag, ønsker jeg at gøre en personlig Bemærkning til den ærede sidste Taler. Han fremsatte nogle spydige Bemærkninger om Direktør Hassing Jørgensen, der kunde blive misforstaaet, og jeg ønsker derfor at sige, at jeg er overbevist om, at det ærede Medlem Hr. Pitzner kender saa meget til Forholdene, at han paa ingen Maade med det, han har sagt, har villet angribe Direktør Hassing Jørgensens personlige Hæderlighed eller Indsigtsfuldhed. (Pitzner: Nej, han skulde blot være blevet i Svejts). Saa havde det været bedre, om det ærede Medlem havde ladet være med at udtale sig, som han gjorde, for hans Udtalelser var egnede til at blive misforstaaet af mange.

Det kan efter min Mening ikke nægtes, at Landmandsbanken er blevet stillet meget blot ved det Forslag, som her er forelagt, og at Banken vil komme til at lide store

Tab, hvis den Situation skal være længe, at dette Forslag ligger her i Tinget eller i et Udvalg som Forhandlingsgrundlag. Jeg kan derfor erklære mig ganske enig med det ærede Medlem Hr. Stauning, naar han før udtalte og i et Nik til det ærede Medlem Hr. Pitzner bekræftede, at han mente, vi bør gaa ind i en saglig Forhandling her i Tinget for at søge et snarligt Resultat opnaaet om denne Sag, som kan bringe Staten det mindst mulige Tab.

Det Standpunkt, som bestandig har været hævdet af det radikale Venstre, er, at en Sammenblanding af Stens og Erhvervslivets Finanser er i højeste Grad uheldig, at det kommer til at gaa ud over Staten, som er den svagere Part i dette Forhold. Det havde været Nationalbankens Pligt, da Landmandsbanken brød sammen, at varetage Erhvervslivets Interesser, og Staten burde aldrig tilnærmelsesvis i den Grad, som det er sket, være blandet ind deri.

Nu er Statens Tab 40 Mill. Kr. i Præferenceaktier og dertil 130 eller 144 eller 170 Mill. Kr., med et rundt Tal kan man i hvert Fald med Sikkerhed sige godt 200 Mill. Kr. Det er i Sandhed nok, og nu synes jeg, man bør stræbe efter at faa sat et Punktum for Statens Garanti, saaledes at dens Tab ikke yderligere kan forøges, eller faa underbygget Banken paa en saadan Maade, at den ikke gaar for Statens Risiko. Jeg mener, at Formaalet for enhver Ordning maa være, at Staten fritages for dens Garanti for Landmandsbanken snarest muligt og med mindst muligt Tab.

Men Spørgsmaalet er jo saa, hvorledes dette bedst lader sig gøre, og her burde efter min Mening Ministeriet have ført an paa klar og myndig Maade. Det er desto værre ikke sket. Forhandlingen i Dag svæver noget i Luften. Der forhandles jo ogsaa et andet Sted i Dag, og det turde være muligt — hvad jo ikke er smigrende for os —, at Forhandlingerne det andet Sted er af en mere afgørende Betydning end den, vi fører her. Men det er klart, at det er meget vanskeligt i saadanne Sager, hvor der skal forhandles til to Sider, at føre Forhandlingen paa een Gang til begge Sider, fordi det bliver meget svært at faa Harmoni i det. Det er heller ikke en Gang sikkert, at Ministeriet selv staar samlet om denne Sag. Det ved vi ikke noget om. Der er meget, der kunde tyde paa, at det ikke gjorde det, og at Ministeriet heller ikke havde den Indflydelse paa sit Parti, som det burde have i en saadan Sag.

For mig ligger det nær under denne Forhandling, naar den skal føres, at slaa